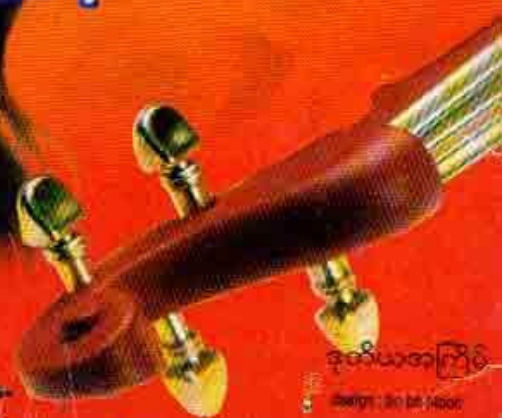

ပန်ဆာချင်

သက်တံရောင်ရှက်ပြုံးရိုင်း

ဒုတိယအကြိမ်
သီချင်း ၁၀၀ မြေ

အခန်း(၁)

ယောက်ျားတွေ ဟာ
မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ အချစ်ထက်
မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ အလှကို
ပိုပြီး တန်ဖိုးထား ရူးသွပ်တပ်မက်ကြတယ်...။

နဒီတင်ခ

မိန်းမတွေ ဟာ...
ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့ အချစ်ထက်
ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကို
ပိုပြီး တန်ဖိုးထား မက်မောခံမင်တတ်ကြတယ်...။

လှိုင်ဘွား

‘နဒီ’ က ဗေစင်ဘုံဘိုင်ခေါင်းလေးကို လက်ချောင်းများ နှင် လှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီး
ပလတ်စတစ် ကော်ကြည့်ခွက်ကလေးထဲက ဆပ်ပြာတုံးကို အသာယူလျက် လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်ထဲ အုပ်ကိုင်ပြီး ဘုံဘိုင်အောက်သို့ ခဏထားလျက် ရေဆွတ်ကာ ရေစိုစေလျက်
ဆပ်ပြာတုံးကို အမြှုပ်ထအောင် တစ်ချက်နှစ် ချက်ပွတ်ကာ ဆပ်ပြာခွက်ထဲ
ပြန်ထည့်ပြီးနောက် ဘုံဘိုင်ခေါင်းလေးကို လက်ညှိုး နှင့် လက်မ အသာဖျစ်ကာ
လှည့်ပိတ်ထားပြီးတော့ လက်နှစ် ဖက်ကို အချင်းချင်းပွတ် လက်ဖမိုးပေါ်
လက်ချောင်းအချင်းချင်း ယှက်ကာယှက်ကာ ပွတ်တိုက်ရင်း လက်ချောင်းထိပ်ဖျား
လက်သည်းထဲ က အညစ်အကြေးကို အကုန်အစင်ထွက်အောင် လက်ချောင်းဖျားနှင့်
လက်ဖဝါးပြင်ကို ကုတ်ခြစ် ပြီး မိနစ်အတော် ကြာအောင် စိတ်ရှည်စွာ လုပ်၏ ။ ကျေနပ်သွားမှ
ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းလေးကို လက်ညှိုး လက်မ နှစ် ချောင်းတည်းနှင့် ပြန်လှည့်ဖွင့်ပြီး
ရေဆေးသည်။ လက်ခုပ်ကလေးနှင့် ရေခဲ ကာ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကိုပါ ဆေးလိုက်တာ ကတော့
ဆပ်ပြာပေနေမှာ စိုး၍ ပါ... ဘုံဘိုင်ခေါင်းလေးကို ပိတ်ပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်သည်။

မွေးစင်သန့်ပြန့်ကာ ဆပ်ပြာနံ့လေး မွှေးကြိုင်သွားသော လက်နှစ်ဖက်ကို နဒီ ကျေနပ်သွား၏။ သို့သော် ဝတ်ထားသော မောင်းကွင်းလက်စွပ်ကလေးက ခပ်မိုန့်မိုန့်နှင့် ချေး (ဂျီး) တင်နေ သလိုထင်တာမို့ လက်စွပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး သေချာဆေးသည်။

နဒီက လက်သည်းအရှည်မထားတတ်ပါ။ လက်သည်းဆိုးဆေးလည်း မသုံးပါ။ . .

သူမလက်တွေ က ရှည်သွယ်ပျော့ပျောင်းပြီး နဖတ်မနေဘဲ အနည်းငယ်ပြည့်သည်။ အစ ကတည်းက ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းမို့ လက်သည်းရှည်မထားသော အခါ ပို၍ နူးညံ့မှု ရှာမရအောင် ဖြစ်နေ၏။

ဆပ်ပြာနှင့် ဆေးပြီးသွားသော လက်စွပ်ကလေးကို လက်ခလယ်မှာ ပြန်ဆွတ်ပြီးနောက် ထမင်းစားပွဲဆီ လျှောက်သွားလျက် တစ်ရှူး ပေပါမူးထဲက တစ်ရှူး ပေပါတစ်ရွက်ထုတ်ကာ ရေစင် အောင်သုတ်လိုက်၏။

လက်သုတ်ပြီးသော တစ်ရှူး ပေပါလေးကို လက်ထဲကိုင်ထားပြီး အမှု ကိပ်နားလျှောက် သွားလျက် အမှိုက်ပုံးကို ခြေဖျားလေးနှင့် အသာနင်းပြီး အဝုံးဟစေလျက် တစ်ရှူး ပေပါကို ထည့် လိုက်သည်။

နဒီတို့အိမ်မှာ ခြေဖျားလေးနှင့် ဖိပြီး နင်းဖွင့်ရသော အမှိုက်ပုံးလေးတွေ ပဲ သုံးပါသည်။ အဲဒါလေးတွေ က သုံးရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေသည်။ လက်နှင့် ကိုင်စရာမလိုပေ။

နံရံကပ်ကြောင်အိမ်ရှေ့ကို လျှောက်သွားပြီး ကြက်သွန်ကြော်ထည့်ထားသော ဗူးရယ်၊ နှမ်း ထည့်ထားသော ဗူးရယ် . . . ပုစွန်ခြောက်ပုလင်းရယ် ယူကာ ထမင်းစားပွဲပေါ် ချသည်။

ဆီစိမ်ထားပြီး အသင့်လုပ်ထားသော လက်ဖက်အသားကို ပန်းကန်လုံးထဲမှ ဇွန်းနှင့် ခပ်ပြီး လက်ဖက်ပန်းကန်၏ အံကလေးတစ်ခုမှာ ထည့်၏။ လက်ဖက်ပန်းကန်က အကန့်လေးတွေ ပါပြီး သားမို့ ကြက်သွန်ကြော်၊ နှမ်းနှင့် ပုစွန်ခြောက်ကို တစ်ကန်စီထည့်သည်။ ပဲခြမ်းကြော်လည်း ယူပြီး ထည့်၏။ ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပန်းကန်ပြားအလေးလေးနှင့် ထည့်ပြီးနောက် ဆူနေ သော ရေခွေးကို

လက်ဖက်ခြောက်ခက်ကာ ဓါတ်ပူထဲထည့်ဖြည့်သည်။ ရေနွေးပန်းကန်လေးတွေ ကို
ဇလုံထဲရေထည့်ပြီး ဆေးလိုက်၏။ ဇလုံထဲက ရေကိုသွန်ပြီး ရေနွေးပူထည့်ကာ ပန်းကန်လုံး
လေးတွေ နှင့် လက်ဖက်ခွန်းလေးကို ရေနွေးဖြင့် စိမ်ထားပြီးမှ မယ်လမင်းဗန်းကလေးယူကာ
ဓါတ် ပူးရယ်၊ ပန်းကန်လုံးရယ်... ခွန်းကလေးရယ် တင်သည်။ ဗန်းကလေးကလည်း
စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပြီး လက်သုတ်ပဝါသန့်သန့်နှင့် သုတ်ထားပြီးသားပါ။

‘ဪ... မေ့လို့...’

နဒီက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ကာ မြေပဲလှော်ပူးလေးကိုယူပြီး မြေပဲကိုပါ
လက်ဖက် ပန်းကန် အကန်လေးထဲ ရောထည့်လိုက်၏။

ပဲဆီပုလင်းကိုယူပြီး ခွန်းပေါက်စနလေးနှင့် ယူထည့်ကာ အကြော်တွေ ကို
ဆီစိမ်စေသည်။ ဆားလေးပါ တစ်မူ နံနစ် မူ နံ ဖြူး ကာ အရသာရှိအောင်လုပ်၏။

‘ကြာလိုက်တာဗျ...’

ညှိခန်းထဲက မောင်လေးအာကာ၏ အသံထွက်လာတော့မှပဲ သူမလည်း
လက်ဖက်ပန်း ကန်နှင့် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့သည်။

‘လာပါပြီ... မောင်လေးရဲ့... အာပြလိုက်တာ...’

ညီမလေးနဲ့သာက တစ်ဖက်အစွန်းမှာ ထိုင်နေရာကနေ
လက်ဖက်ပန်းကန်ရှေ့ကို နေရာ ပြောင်းထိုင်သည်။ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးက
လက်ဖက်သုပ်ကို အရမ်းပတမ်းကို ကြိုကြပါ သည်။

နဒီက ရေနွေးဓာတ်ပူထည့်ထားသော ဗန်းကလေးကို သွားယူလာပေးပြီး
ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းပန်းကန်လေးပါ ရှေ့တိုးပေးသည်။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘာစားမလဲဟင်... ကော်ဖီစစ် သောက်မလား...’

နဒီက မေမေ့ကို မေး၏။ မေမေက ပြန်မဖြေဘဲ နဒီကို ပြုံး ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ
မောင်လေး အာကာက...

‘မမ... သွားသွား နောက်တစ်ပန်းကန် အဆင်သင့်လုပ်ထား...’

ဟု တိုက်တွန်းလာတာကြောင့် မေမေက မနေသာတော့ဘဲ...

‘ဟဲ့သား... ဪ မမ ခဏတဖြုတ်ထိုင်ပါစေဦး... လက်ဖက်စားပါစေဦး...’

တရစပ် ခိုင်းနေတော့တာပဲ...’ ဟု ဆို၏။

‘မမက အရမ်းနွေးတယ်ဗျ... မလျင်မမီဘူး...’

အာကာက မေမေ့ကို လက်ဖက်တစ်ဖွန်းခပ်စားကာ ရှင်းပြ၏။

‘အေးပါ... ဒါပဲ ကုန်အောင်စားနှင့် ပါဦး... လုပ်ပေးပါ့မယ်...’

နီက မောင်လေးကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့

ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

သမီးကြီး ဖြစ်ရတာ လည်း မလွယ်ပါလားနော်...

အငယ်တွေ ဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးရတာ...

‘အကြီး’ ဆီမှာ လည်း ‘အကြီး’ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိန်းအောင်း နေတယ်ထင်ပါရဲ့ .

..

အငယ်တွေ ကို ဘယ်လောက်ပဲ အနစ်နာခံလုပ်ပေးရ၊ လုပ်ပေးရ ဗွေမယူမီဘူး...

. အပြစ် မမြင်မီဘူး...

လုပ်ကိုင်ပေးရတာ အနစ်နာခံရတာ ကိုပဲ ဝီတိတစ်မျိုးနဲ့ ကျေနပ်နေတာပါ...

ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်ကို နှစ် ခွက်ဖျော်လိုက်၏။

မောင်လေးအာကာနှင့် ညီမလေးနဲ့သာဖို့ လက်ဖက်သုပ်တစ်ပန်းကန်

ထပ်ထည့်ယူလာ၏။

‘အင်း... အဲဒါမှ ဇာတ်လိုက်၊ တွေ့လား... ဘယ်လောက်ဖြောင့်လဲ...’

ဟိုလူကြီးက ဘယ်လိုလုပ် မင်းသား ဖြစ်မှာ လဲ မလေးကလည်း ညွှလိုက်တာဗျာ

ထင်မှထင်ရက်တယ်...'

‘အမယ်လေးနော်...တစ်ခါတလေ ဇာတ်လိုက်လည်း ရုပ်ဆိုးတာပါပဲ...ဟွန်း..

’

ညီမလေးနှင့် မောင်လေးက ငြင်းခုံနေကြ၏။ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာပေမယ့် သူတို့နှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို ခပ်အေးအေးတိစ္ဆိကြည့်မပျက်၊ လက်ဖက်စားမပျက်၊ သည်တော့လည်း နဒီပဲ တယ်လီဖုန်း သွားထူးရတော့သည်။

‘ဟဲလို...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့...ခဏလေးနော်...’

ဖုန်းက ဖေဖေဖုန်းပါ...နဒီက ဖေဖေရှေ့လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်တာမို့ ဖေဖေက ဖုန်း ပြောဖို့ ထသွားသည်။

‘သမီးကြီး နဒီ’

‘ရှင်’

‘မနက်က မေမေဈေးသွားတော့ ကီလိုမာလကာသီးတွေ ကောင်းတာနဲ့ ဝယ်လာတာ... သမီးကြိုက်တယ်ဆို ရေခဲသတ္တာထဲမှာ သွားခွဲစားချည်၊ ကောင်း... မကောင်း မသိဘူး...တစ် လုံတစ်ရာနှစ် ဆယ်တောင် ပေးရတယ်...’

မေမေ့စကားကြောင့် အာကာက မေမေ့ဆီ အကြည့်ရွှေ့လာ၏။

‘မေမေကလည်း မမဆို မမပဲ၊ သိပ်ပိုတာပဲ...’

‘ဟဲ့...နဒီက မေမေ့ဗိုက်ထဲက အရင်ဆုံးမွေးထားတာ... ချစ်ရတာ ပေါ့... ဘာ ဖြစ်လဲ... အငယ်တွေ က သမီးကြီးဆို ခိုင်းဖို့ပဲ...’

‘ချစ်ပါ... ချစ်... ချစ်... မေမေ မမကိုချစ်တာ သားနဲ့ မလေးက ကျေနပ်ပါတယ်... တစ်ခါတလေ မနာလို ဖြစ်တာကလွဲရင် လုံးဝကျေနပ်တယ်...’

အာကာ့စကားကြောင့် မေမေက ပြုံး သွားသည်။

ညီမလေးနဲ့ သာက မမကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ငဲ့ကာ
သဘောကျသလို လုပ်ပြ၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေက မမနီကို သနားစိတ်နှင့် ပိုပြီး ချစ်ကြတာ၊
ဦးစားပေးကြတာကို အငယ် နှစ် ယောက် က နားလည်ပါသည်။

သူတို့လည်း မမကို သနားကရုဏာသက်ကြတာပါပဲ...

မမက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ပိုလီယိုလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး
ခြေထောက်တစ်ဖက် မသန်ပါ။

ထိုင်နေလျှင်၊ ရပ်နေလျှင် မသိရပေမယ့် လမ်းလျှောက်လျှင် ထော့နင်းထော့နင်း
ဖြစ်ကာ သိသာလှ၏။

မမနီကလည်း ဒါကို အရမ်းပဲ အားငယ်တတ်တာမို့ တစ်မိသားစုလုံးက
ပိုပြီး အားပေးကြရ သည်။

တစ်ခါတလေ သူစိမ်းတွေ က ဘုမသိဘမသိ နောက်ပြောင်လိုက်လျှင် မမက
ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျတတ်တာမို့ နဲ့သာနှင့် အာကာ အမြဲဒေါသသင့်ကာ အမျက်ကြီးသူတွေ
ဖြစ်နေရ၏။

မမကို တစ်ခွန်းတလေ စလိုက်လျှင် မမမျက်နှာ ပျက်သွားလျှင် အဲဒီ လူနှင့်
အာကာ ရန် ဖြစ် မိရော၊ ပြဿ နာတက်ရော...

ထစ်ခနဲဆို အာကာကလည်း လက်ပါပြီးသား... ဆွဲထိုးပြီးသား... မမထိလျှင်
တစ်စက် ကလေးမှ ခေါင်းငုံ့မခံတတ်ပေ...

ဒါကလည်း မမ ဝမ်းနည်းတတ်တာ ကြိတ်ငိုတတ်တာ
အားငယ်အရှုံးပေးတတ်တာကို သိ လို့ပါ...

အခန်း(၂)

‘နဒီ’

သိမ့်က တိုးတိုးကလေးခေါ်တာမို့ နဒီက မျက်လွှာလှန်ကြည့်၏။

‘ဘာလဲ...’

သိမ့်က မချိုမချင်ကလေးပြုံး ပြီး...

‘ဟိုဘက်စားပွဲက ပုဂ္ဂိုလ် နဒီကို ကြည့်နေတာ မျက်လုံးကျွတ်ကျတော့မယ် သိလား...’ ဟု ကြိတ်ပြီး သတင်းပေး၏။

နဒီက ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားမို့ ထိုစားပွဲကို ငဲ့ကြည့်မှသာ မြင်ရပါမည်။ သိမ့်နှင့် က မျက်နှာချင်းဆိုင်...

‘ပုံစံက တော် တော် လှတယ်ကွ... ရယ်ပဲ...’

သိမ့်က မသိမသာလှမ်းကြည့်ပြီး မြင်သမျှ ရေရွတ်သည်။

‘ရှပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ကွ... ဘောင်းဘီရှည်က အညိုကွက်.. မျက်မှန်ကို အိတ်ထဲထည့်ထား တယ် ဆယ်လူလာနဲ့ပြောနေတယ်... လက်ကနာရီက သိမ့် အရမ်းကြိုက်တဲ့ ကက်စီရီးအနက်ကွ တော် တော် ဖြောင့်တယ်...’

နဒီက သိမ့်စကားများ ကြောင့် ဖွဖွပြုံး သည်။

‘နဒီကို စူးနေအောင် ကြည့်တာ...’

ဟုတ်မှာ ပါ ... တချို့တွေ ဒီလိုပါပဲ...

နဒီထိုင်နေတာမြင်လျှင် အသည်းအသန် ငမ်းကြတာပါ။ ကားနှင့် ဖြတ်သွားလျှင်လည်း မျက်စိတဆုံး ကြည့်ကြတာပါပဲ...

ဘာများ ဆန်းလိုလဲ...

‘နဒီ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါလား...’

နဒီက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မကြည့်ချင်ပါဘူးကွာ...’

သိမ့်က နဒီငြင်းဆန်တော့ ထပ်ပြီးမတိုက်တွန်းတော့ဘဲ သူ့ရှေ့ရောက်လာသော ပန်းကန် ကိုဆွဲပြီး ဓားနှင့် ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်၏ ။

အသားကို ခပ်သေးသေး ဓားလေးနှင့် လှီးဖြတ်ပြီး ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကိုလည်း စားလို့ရရုံ အနုတော် ကလေး လှီး၏ ။

ပေါင်မုန့်နှင့် အသားတုံးကလေးကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးပြီး စားသည်။ သခွားသီး... ခရမ်းချဉ် သီးစိတ်ကလေးတွေ ကိုလည်း ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစား၏ ။ ခရမ်းချဉ်သီးရယ်... သခွားသီးရယ်... မုန့် လာဥနီရယ်... ကြက်သွန်နီရယ် အကွင်းလိုက်ကလေးတွေ ပန်းကန်ပြားထဲ လှပစွာ ထည့်ထားတာ မို့ ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။

အသားတုံးကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးယူကာ အချဉ်ရည်ကလေးထဲမြှုပ်ပြီး သိမ့်က အားပါးတရ စား၏ ။ ထိုစားပွဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခဏမေ့သွားပုံရသည်။

နဒီက စတော် ဘယ်ရီရေခဲမုန့်ပဲ မှာ စားပါသည်။

‘အယ်... စည်ဘီယာသောက်တာတော့ တစ်ခွက်တောင် မှာ ထားတယ်... အမြည်း ကလည်း မသိဘူး... မမြင်ရဘူး...’

သိမ့်က လှမ်းကြည့်ပြီး ထပ်ပြောပြ၏ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ...

‘ဟဲ့... နဒီ... အာလူးကြော်မှာ ပါလား... ဒီဆိုင်က အာလူးကြော် နင်ကြိုက်တယ်လေ... အချောင်းကလေးတွေ ကြော်တာ’ ဟု သတိပေး၏ ။

‘အင်း... ဟုတ်သားပဲ...’

နဒီလည်း သိမ့်သတိပေးမှပဲ အာလူးကြော်စားဖို့ သတိရသည်။

‘ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေးစားနေတာတွေ .လို့’

သိမ့်က ပြောပြီး ရယ်နေသည်။

‘ဟယ်တော့...’

သိမ့်က မြင်နေရသော စားပွဲဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး တအံ့တဩလေး ရေရွတ်၏ ။

‘ဒုက္ခပဲ...’

‘ဘာလို့လဲ...’

နီက ကျောလေးမတ်သွားပြီး နားမလည်နိုင်စွာ မေး၏ ။ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ဖို့လည်း
အင်အား သတ္တိမရှိပါ...

‘နီနီကို လှမ်းလက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခေါ်လိုက်ပါလို့ ပြောနေတယ်...’

‘အို... မဟုတ်တာ... သွားမကြည့်နဲ့လေ ... မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ...’

နီက အလန့်တကြားလေး တားမြစ်ဟန့်တားလိုက်၏ ။

သိမ့်က ခေါင်းငုံ့ချပြီး ဆက်ပြောလာ၏ ။

‘သူ့အမူအရာ ကတော့ နီနီကို ခေါ်လိုက်ပါလို့ ပြောတာပဲ... နီနီ အသိများ လား..
..’

‘ဟင့်အင်း...’

နီ ခေါင်းခါ၏ ။ အသိဆို ခုလိုလုပ်စရာလား... နီနီတို့..

.စားပွဲဘေးလာရောက်ပြီး နှုတ်ဆက်လျှင် ရသားပဲဟာ... မသိလို့သာ ခုလိုလုပ်တာပေါ့...
မိတ်ဆွေတွေ ဆို ခင်မင်ပြီးသား ဆို ဒါမျိုးလုပ်စရာလား...

‘သိမ့်ကလည်း နပ်မလိုလိုနဲ့ တကယ်အူတယ် အံ့ရော...’

‘ဟင်... သူက ပေါ်တင်ကြီးကိုဟ... ဘယ်သူက မပါဘဲရှိမလဲ... အတည်ပုံကြီး..
..’

‘ခဲပေါ့...ခဲပေါ့...ညွှတ်တာကိုး...’

နဒီစကားကြောင့် သိမ့်က ဟိုလူကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းရွယ်၏။

မျက်စောင်းရွယ် လိုက်မှပဲ ဟိုလူက နဒီတို့စားပွဲရှိရာ ထလျှောက်လာတော့သည်လေ...

‘ဘုရား...ဘုရား...လာနေပြီ...’

သိမ့်က သခွားသီးကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ခက်ရင်းနှင့် ထိုးလိုက်သော အခါ ချော်ထွက် လွင့်စင်သွား၏။

‘သိမ့်ကလည်း လူလူချင်း ဒီလောက်သွေးပျက်စရာလား...’

နဒီက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ဆံပင်လေးကို ဆက်ခနဲ နောက်ကျောသို့ ခါပစ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီမှာ ထိုင်ပါရစေ...’

အသံက ရည်မွန်ပြီး လူကြီးလူကောင်းဆန်ပါသည်။ သိမ့်ပြောသလိုပါပဲ...
ရပ်ကလည်း အမိုက်စား...အခန့်စား...

‘ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ...’

ရွန်းရွန်းရီရီ အကြည့်များ က အသက်ပါနွေးထွေးလွန်းတော့ နဒီက ပင့်သက်ကို မရှိုက် ဖြစ်ဘဲ အောင့်ထားမိ၏။

သူ မိတ်ဆက်တာကို မကြားသလိုပြုလျက် မျက်နှာလွှဲနေမိလေ၏။

သူ့မျက်လုံးတွေ က နဒီ မျက်နှာပေါ်မှာ ပဲ စူးစိုက်ရပ်တန့် ငြိမ်သက်နေကြတာကို ခံစားသိရှိ၏။

သိမ့်က အားနာလိုလား...နဒီအစား မကောင်းတတ်၍ လား မသိပါ...သူ့

မိတ်ဆက် စကားကို အသိအမှတ်ပြုရှာ၏...မပွင့်တပွင့် တစ်ခွန်းစ...နှစ် ခွန်းစ...

သုံးခွန်းစ မေးပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေ က နဒီဆီမှာ သာ တဝဲလည်လည်...

နဒီက အောင့်ထားသော ပင့်သက်ကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိသည်။

‘အာလူးကြော် သွားမှာ ဦးမယ်...’ ဟု သိမ့်ကို ဆိုမိ၏ ။

‘ဟာ... နီကနေ မှာ လိုရပါတယ်... ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်မယ်...’

ဟု ကမန်းကတန်း တားလိုက်ပေမယ့် သိမ့်က နီကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ
မော့ကြည့်လာပါသည်။

သိမ့်အကြည့်က နီရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်ပုံကလေး...

နီက ဖျော့တော့စွာ ပြုံး ပြီး မတ်တပ်ရပ်ကာ ကောင်တာရှိရာ
တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွား ဖြစ် ၏ ။

ဟိုလူမျက်နှာက ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ...

ဟိုလူမျက်လုံးတွေ ဘယ်လိုအရောင် ပြောင်းသွား မလဲဆိုတာ နီ မသိချင်ပါ...
သိစရာ လည်း မလိုပါ...

သိမ့်က ခက်ရင်းကို လွှတ်ချပြီး ပင့်သက်ရှိက်၏ ...

နီရယ်...

သဘာဝကို ဆန့်ကျင်လို့ ရမှာ တဲ့လား...

အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ကာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရရှာသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို
သိမ့် မနေ သာဘဲ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံး ပြ ဖြစ်၏ ။

သိသိသာသာ အရောင်ဖျော့သွားသော မျက်လုံးတွေ ကို နီ ကတော့ မမြင်ခဲ့ပါ...
မမြင် လည်းပဲ နီက သိသည်... သေသေချာချာကို သိသည်... သိလို့လည်းပဲ
မတ်တပ်ရပ်လျှောက်ပြ လိုက်တာလေ...

‘သူ... ခြေထောက်မသန်ဘူးနော်...’

‘ဟုတ်တယ်... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက...’

‘ဪ...’

နောက်ထပ်ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်သွား၏။

စောစောတုန်းက စိတ်အား ထက်သန်မှု တွေ ကို တစ်ခုခုက ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သလို
ငြိမ်ကျသေဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ...

သိမ့်က ခပ်ငေးငေးသာ ကြည့်နေမိ၏။

နဒီက စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး... နဂိုနေရာမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်၏...

ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်နေသော စားပွဲမှာ ဘာသံမှကို မကြားရတော့ပေ...

နောက်တော့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက သိမ့်နှင့် စကားတစ်ခွန်း... နှစ် ခွန်းဆိုပြီး သူ့စားပွဲသူ
ပြန်ရောက်သွား၏...

သိမ့်က တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်ရုံရှိသေး နဒီက လက်ကာပြပြီး...

‘ပေရှည်မှာ စိုးလို့...’ ဆိုလာ၏...

နဒီက ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အာလူးကြော်ကို တစ်ချောင်းချင်း ယူစားနေ၏။

ဆံပင်စင်းစင်းတွေ က ကျောပေါ်က ကျော်လွန်၍ မျက်နှာတစ်ဝက်ကိုပါ
လာရောက်ကွယ်ဝှက်ထား၏။

‘နဒီ’

‘ဟင်’

‘ဒီစမ်းသပ်မှု ကို တစ်သက်လုံး လုပ်နေမှာ လား...’

နဒီက သိမ့်ကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေ၏။

‘ပြောလေ’

‘စမ်းသပ်မှု မဟုတ်ပါဘူး... နဒီ မခံစားရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပါ...’

နဒီကို အမှန် အတိုင်း မသိသေးဘဲ နှစ်သက် သဘောကျနေရင် နဒီအတွက် ထိခိုက်ပါတယ်
သိမ့်ရယ်... ဒါကြီး ကို မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး... သိတာနဲ့

စဉ်းစားတွေ ဝေမှာပဲ...'

သိမ့်က အစွန်းရောက် နဒီစကားများ ကို ဝေဖန်ငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ
လက်လျှော့ထားလိုက်၏။

‘နဒီ ခုလို ဖြစ်နေတာကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေတာ ကတော့ နဒီမေမေပဲ...
မမေက တစ်ခါ တလေ နဒီကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ လည်နေတတ်တယ်... ခုတော့
မဟုတ်တော့ဘူး... နဒီ စိတ်ဓာတ်ကျမှာ စိုးလို့ ဘာခံစားမှု မှ မပြတော့ဘူး... အတတ်နိုင်ဆုံး
အိမ်မှာ မေ့ထားကြတယ်...’

‘နဒီလည်း အမြဲမေ့ထားသင့်တယ်...’

‘တကယ့်ကို မေ့ထားချင်ပါတယ်...’

နဒီအသံလေးက လှိုက်လှိုက်လှလှ... နင့်နင့်နဲ့နဲ့...

‘နဒီ စိတ်ဓာတ်ကျနေလားဟင်...’

နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြုံး ပြပြီး ခေါင်းခါ၏။

‘စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး... တစ်ဘဝလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့်
အကြံအစည် တွေ ကို နဒီ စဉ်းစားနေပါတယ်...’

သိမ့်က နဒီကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေမိ၏။

တကယ်ပဲ နဒီဟာ အထူးအဆန်းပါပဲ...

ဆံပင်မည်း မည်းစင်းစင်းလေးတွေ ကစလို့ ခြေဖဝါး ပန်းရောင် နုနုလေးအထိ
ဘာတစ်ခု ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံလှပပါလျက်နှင့် သည်ခြေထောက်တစ်ဖက်က သူမကို
အင်မတန် ရုပ် ဆိုးအကျည်းတန်စေ၏။

‘လူဆိုတာ ကတော့ လောဘကိုယ်စီနဲ့လေ နဒီရဲ့...’

‘အင်း... နဒီ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး... နဒီ နားလည်ပါတယ်...’

ဘယ်သူမှ မမှားပါဘူး...’

သိမ့်က နန္ဒီကို အားပေးဖို့ စကားလုံးကောင်းကောင်းတွေ
ရွေးချယ်စဉ်းစားနေမိ၏။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မှ နန္ဒီကို စိတ်ဓာတ်မကျစေချင်ပါ...

အခန်း(၃)

‘မမ...တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်...’

‘ဘယ်သူလဲ မောင်လေး...’

နဲ့သားက ဖတ်လက်စ ပေါ်ပြုလာရာနယ်ကို လက်ကမချသေးဘဲ အာကာဒ်ကို
မေးလိုက်၏။ အာကာက ပခုံးတစ်ချက်မြှင့်ကာ လက်ခါပြသည်။

မသိဘူးဆိုသည့် သဘော...

‘ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်လေ...’

‘မမလေး သူငယ်ချင်းတဲ့ ...’

‘နာမည် မပြောဘူးလား...’

‘ဟင့်အင်း...’

နဲ့သားက ရာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ချမလိုရှိသေး လမ်းခုလတ်မှာ တင် အာကာက
ဆွဲယူထား လိုက်ပြီး...

နဲ့သားက တယ်လီဖုန်းအနား လျှောက်လာပြီး ဖုန်းခွက်ကို အသာမယူလျက်
‘ဟဲလို’ ဟု ထူးမိသည်။

‘ကျွန်တော် ပါ နဲ့သား... ကိုဇော်’

‘ဟင်...’

နဲ့သားနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ပြုံး သွား၏။

ကိုဇော်ဆိုတာက မမကြီးနီနီ၏ သူငယ်ချင်းပါ။ မမကြီးအိမ် မကြာခဏ
ဖုန်းဆက်တတ်ပြီး အိမ်ကိုလည်း လာဖူးပါသည်။

မမသိမ့်ကတောင် မမနီကို ကိုဇော်နှင့် စနေတာ သဲ့သဲ့ကြားဖူးပါသည်။ မမနီ

ကတော့ စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ပါ...

‘ကိုဇော်လား...’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်...’

နဲ့သာက တိုးတိုးကလေး ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

‘မမနီ မရှိဘူး... အပြင်သွားနေတယ်ရှင့်...’

ဟု ပြောပြမိသည်။ တစ်ဖက်က ခဏ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အတော်
ကလေးကြာတော့...

‘နီမရှိတာ သိပါတယ်...’ ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဆိုလာသည်မို့ နဲ့သာ
မျက်ခုံးလေးပင့်တက် အံ့ဩသွားရသည်။

‘နဲ့သာနဲ့ ပြောချင်လို့ ဆက်လိုက်တာပါ...’

‘ရှင်...’

နဲ့သာ နှုတ်ခမ်းလေး ပိုင်းသွား၏။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ။
စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်ခုခုကို သိလိုက်သည်။

‘နဲ့သာနဲ့ စကားပြောချင်တယ်... ရမလား...’

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ... ပြောပါ...’

လေသံမမာအောင်ထိန်းပြီး ဟန်မပျက်မေးလိုက်ပေမယ့် ဖုန်းခွက်ကိုင်ထားသော
လက်ကိုင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်မိသည်။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...

ချက်ချင်း ပဲ နဲ့သာ ဆန်းစစ်မိသည်။

မြောင်မကျလွန်းဘူးလား...

မမနဒီကို နှစ်သက် သဘောကျစွာ ချဉ်းကပ်ခဲ့သူပါ... ဟိုတစ်ရက်ကမှ နံ့သာနဲ့ကြုံး ဖူးလိုက် တာ... မမနဒီနှင့် နံ့သာအပြင် သွားတော့ လမ်းမှာ ဆုံပြီး မမနဒီမိတ်ဆက်ပေးလိုသာ သိခဲ့ဖူးတာ ပါ။

‘နဒီမှာ ညီမလေး တစ်ယောက် ရှိတာ ကိုဇော်မသိခဲ့ဘူး... နံ့သာက အရမ်းချောတယ်...’

သူ့စကားတွေ က ဘယ်လိုပါလိမ့်... ဘာကို ဘယ်လိုဆက်စပ်နားလည်ရမလဲ... နံ့သာ စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။

‘နဒီကကလည်း နံ့သာအကြောင်း မပြောဖူးဘူး...’

မမနဒီက စကားနည်းပြီး အေးဆေးသိမ့်မွေ့စွာ နေတတ်သူပါ။ သိပ်မရင်းနှီးသော လူတစ် ယောက် ကို မိသားစုအကြောင်းတွေ ပြောပြမှာ တဲ့လား...

‘နံ့သာ...’

ကိုဇော်က ခပ်တိုးတိုးလေးခေါ်ပြီးမှ ‘ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို လာကြိုလို့ရမလား...’ ဟု မေးလာတာကြောင့် နံ့သာမျက်နှာလေး ဟန်မဆောင်နိုင်လောင်အောင် ပျက်ယွင်းသွားရတော့ သည်။

ဖုန်းပြောနေတာကြောင့် သာ အကြီးအကျယ်ဒေါသဝင်သွားသော မျက်လုံးတွေ ကို သူမမြင် ရတာ ပါ။

ဒေါသကြောင့် စူးစူးလက်လက် ဖြစ်လာသော မျက်လုံးတွေ ကို နံ့သာ ခဏမှိတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ကြမ်းတမ်းသော နှလုံးခုန်သံက တစ်ဒုတ်ဒုတ်မြည် နေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နံ့သာ ရော၊ အာကာရော သိပ်ကို သွေးဆူလွယ်သည်။ နည်းနည်း လေးမှ ငုံ့မခံတတ်ပါ။ အာကာက ယောက်ျားလေးမို့ ဝုန်းခနဲ ခိုင်ခနဲ ထရန် ဖြစ်ပြီး ကြမ်းတတ်ပေမယ့် နံ့သာက မိန်းကလေးပါ။ သိမ့် မွေ့စွာ ဖြေရှင်းရပါမည် ။

‘နံ့သာ... ကိုဇော်မေးတာ ကြားရဲ့ လား...’

နံ့သာက မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ပြန်ဖွင့်သည်...ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းရှိက်၏။

‘ကြားပါတယ်...’

‘လာခဲ့ရမလား...’

‘ကိစ္စရှိလို့လား...’

မခံချင်စိတ်၊ နာကျင်စိတ်အားလုံးကို ချိုးချပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုမေးမိသည်။

‘ခင်ချင်လို့ပေါ့...စကားတွေ ပြောချင်တယ်...’

နံ့သာက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး...

‘မအားပါဘူး...ဖေဖေ ဖြစ် ဖြစ်...မောင်လေး ဖြစ် ဖြစ် လာကြပါတယ်...’

‘နံ့သာရာ...ကိုဇော်ကို တွေ့ခွင့်တော့ပေးပါ...’

အစတုန်းကတော့ မမနဒီဆီကို အကြောင်းမရှိ

အကြောင်းရှာဆက်နေခဲ့တာပါပဲ...လာတွေ့ပါရစေ...လာကြိုပါရစေ...လာစောင့်ပါရစေ...ခင်ပါရစေ...စကားပြောပါရစေ ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး တောင်းဆိုခဲ့တာ...

နံ့သာကိုတွေ့တော့ နံ့သာဘက်လှည့်လာပြန်သည်။ ထိုအပြုအမူဟာ

ဘယ်လောက် အောက်တန်းကျမှိုက်ရိုင်းသလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားသင့်သည်...ပြီးတော့

မမနဒီက သူ့အလိုလို နေရင်း အားငယ်နေသူ...မမနဒီစိတ်ကို ဘယ်လောက်ချ

ဖဲ့ပစ်ရာရောက်သလဲ...

နံ့သာရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်နာနာ ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်ချင်စိတ်တွေ

ရန်းကြွလာ၏။

သေးသိမ်ယုတ်ညံ့သော စိတ်ဓာတ်ကို တူးခါးနေအောင် မုန်းပါသည်။ ဘယ်လိုမှ

မကျေနပ် နိုင်ပေမယ့် လူကတော့ ဟန်မပျက် ငြိမ်နေရ၏။

‘မမနဒီလာရင် ဘာပြောပေးရမလဲဟင်...’

နဲ့သကာ ခွပ်ခနဲဖုန်းရမှာ အားနာတာကြောင့် ရော... ကိုဇော်ဆိုတာကို နဲ့သကာ
မမနဒီနှင့် ပတ်သက်သော မိတ်ဆွေဟူသော တစ်သက်လုံးအတွက်
ယူဆနားလည်ထားတာရော၊ နဲ့သကာ ဘက်က ခုလိုစည်းကျော်သော ကိစ္စမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ
လုပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး... ဆိုတာကို သိစေ ချင်တာရောကြောင့် မေးလိုက်မိပါသည်။

‘မပြောပါနဲ့... နဒီနဲ့... ခုနဲတွေ ပြီးပြီ... လမ်းမှာ ကြုံလို့ နှုတ်ဆက်သွားတာ...
နဒီ အိမ်မှာ မရှိလို့ ကိုဇော် ဆက်လိုက်တာပဲ...’

နဲ့သကာမှာ ထပ်ပြောစရာစကား ကုန်သွားသလို နှုတ်ခမ်းတွေ
တင်းတင်းစေ့သွား၏ ။

သူ့ကို နဲ့သကာ ဘာပြောလို့ရမှာ လဲ... အပြစ်တင်ပြန်ရင်လည်း နဲ့သကာဘက်ကပဲ
ရှက်စရာ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်တော့မည် ။

သူက မမနဒီကို အတည်တကျ ချစ်ခွင့်ပန်သေးတာ မဟုတ်... မမနဒီကလည်း
သူ့ကို တစ်ကမ္ဘာ စိတ်မဝင်စားပါ... ။

သို့ပေမယ့် သူ့ဘက် ဘယ်လိုသဘောထားနှင့် ဘယ်လိုလမ်းကို
ခင်းခဲ့သလဲဆိုတာ မမနဒီ သိသည်။ သူလည်း သိသည်။ သိမိတို့ နဲ့သကာတို့လည်း
သိနေပါသည်။

‘ကိုဇော်က နဲ့သကာကိုတွေ့တော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ အရမ်းခင်သွားတယ်... နဲ့သကာ
မာနကြီး တတ်လား... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုဇော်ကို စကားပြောခွင့် တစ်ခါလောက်တော့ပေးပါ...
ကိုဇော် အနူး အညွတ်’

နဲ့သကာ ဖုန်းခွက်ကို အသာအယာပြန်တင်လိုက်၏ ။

လက်သီးလေးနှစ် ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
ငြိမ်သက်နေ ပြီးမှ သတိဝင်လာ၏ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်မိသည်။

ထမင်းစားခန်းကို လျှောက်လာပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မမလေး... ဘာကိစ္စတဲ့လဲ...’

အာကာလုမ်းမေးတော့ နဲ့သာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏ ...

အာကာ့ဆီ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးရွှေ့သွားပေမယ့် အာကာ့ဆီမရောက်ဘဲ
လမ်းခုလတ်မှာ တင် ရပ်တန့်လျက် အကြည့်ကို ပြန်ရပ်သိန်းပြီး မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

‘ကွန်ပျူတာသင်တန်းအကြောင်း မေးတာပါ... သူ့ညီမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်
တက်မလိုတဲ့ လေ...’

နဲ့သာက ရင်ထဲကတက်လာသော မီးစကို ရေတစ်ခွက်နှင့်
ရေအောင်ငြိမ်းသတ်ကာ အာကာ့ ဆီ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းမခံတော့ပါ... အာကာက
ဒေါသခပ်ကြီးကြီး ဒါမျိုးဆို ငဲ့ခံမှာ မဟုတ်ပေ။

ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး အခန်းရှိရာ ထွက်လာမိပါသည်။ ပျက်နေသော
မျက်နှာကို အာကာ ရှေ့ဆက်နေလျှင် ရိပ်မိမှာ စိုးလိုပါ...။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးမှ နဲ့သာ ဗလုံးဗထွေးရေရွတ်သည်။

‘လူပါးဝလိုက်တာ... အကျောကြီးနဲ့... ဟွန်း...’

မမနဒီသာ သည်ကိစ္စသိလျှင် စိတ်နာကျင်မှု တွေ တိုးပွားသွားနိုင်ပါသည်။
အားငယ်တတ် တာက အကျင့်တစ်ခုလို ရင်ထဲစွဲနေပြီလေ...

ကိုဇော်ကို နှစ်သက် မျှော်လင့်နေတာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ
ရင်နာစရာကောင်းသော အ ဖြစ် အပျက်ကြောင့် ပါ...

‘နဲ့သာ... ကိုဇော်ဆိုတဲ့လူကလေ ညီမလေးကို တွေ့ သွားပြီး တော် တော်
ကုန်ကြွေမရ ဖြစ် သွားတာသိလား... နဒီမှာ ဒီလိုလှလှပပ ညီမလေးရှိလားတဲ့... သူက
ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် လှတယ်တဲ အရမ်းကို အငမ်းမရ ဖြစ်နေတာပဲ သိလား နဲ့သာ...’

နဒီက နဲ့သာကို ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက ပြန်ပြောပြထားပြီးသားပါ... မမနဒီ
နာကျင်စွာ ပြုံး လိုက်တာလည်း နဲ့သာ မြင်ပါသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုင်မာစွာ စွဲထင်နေသော အထင်တစ်ခုကို နဲ့သာက တဖြည်းဖြည်းမှိန်ဖျော့ ပျောက်ကွယ်သွားစေချင်ပါသည်။

နာကျင်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတာတွေ မခံစားရစေချင်ပါ... သို့ပေမယ့် ဖြစ်ပျက်လာသော အကြောင်းအရာတွေ က မမနဒီစွဲလမ်းမှု ကို ပိုပြီးခိုင်မာသထက် ခိုင်မာစေသည်။ နဲ့သာ ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းပင် မသိ...

မမနဒီရယ်...

ဒါတွေ ဒီလိုမ ဖြစ်သင့်ပါဘူး...

နဲ့သာ အတော် ကလေး စိတ်ထိခိုက်သွားမိပါသည်...

‘နဲ့သာရေ...နဲ့သာရေ...’

ဟော... မမပြန်လာပြီ...

နဲ့သာက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏ ။ ကိုဇော် ဖုန်းဆက်သော ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေးမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မမသိသွားခဲ့လျှင်လည်း နဲ့သာ ဘက်က ညှာပြီးပြောဖို့ ဝန်မလေးပါ...

မမနဒီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်စေမည် ကိစ္စမျိုးဆို တစ်အိမ်သားလုံးက မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်စွာ ဖုံးဖိထားကြသည်သာ...

‘နဲ့သာ...’

‘ဟင်...’

‘ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ... မျက်လုံးကိုပြူး နေတာပဲ...’

မမ နဲ့သာကို မျက်လုံးချင်ဆုံကြည့်လျက် မေးလာ၏ ...

‘ဟင့်အင်း... မ ဖြစ်ပါဘူး...’

သူမအသာကလေး ခေါင်းတစ်ချက်ခါသည်... မမအကြည့်တွေ ကို
ရဲရဲရင်မဆိုင်ချင်...

‘ရော့... နဲ့သာမှာ လိုက်တဲ့ ဓညင်းသီး အုန်းနို့စမ်း...’

‘ဟေး... ဟေး...’

မြန်မြန်ဆွဲယူကာ မမရှေ့က အလျင်စလို ထွက်လာမိပေမယ့် မမနဒီက
အကဲခတ်နေသူမို့ ရိပ်စားမိကာ နဲ့သာပခုံးကို နောက်ကနေ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်တာကြောင့်
နဲ့သာခြေစုံရပ်သွားရ၏။

‘နဲ့သာ... ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ...’

မရမကမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပုံရသလို... တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း
သေသေချာ ချာ အကဲခတ်မိပုံပါ...

‘နဲ့သာ စာမေးပွဲရှိလို့ပါ...’

ခေါင်းထဲလာရာတစ်ခု ပြောချလိုက်၏...

သည်တစ်ခါတော့ မမနဒီ ယုံသွားသည်... ချက်ချင်း ပဲပြုံး လိုက်ကာ...

‘စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖတ်ပေါ့ နဲ့သာရဲ့...’

ဟု ဆိုလာသည်... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာမေးပွဲဆို ထူးကဲစွာ
အကြောက်လွန် တတ်တာ တစ်အိမ်လုံး သိပြီးသားပါ...

‘စာလည်းမရတာ မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောက်စရာလဲ...’

မမနဒီ အားပေးစကားဆိုမိပါသည်။

နဲ့သာက နဒီဝယ်လာသော ဓညင်းအုန်းနို့ဆမ်းထုပ်ကလေးဆွဲကာ
ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်သွား၏။

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ မောင်လေးအာကာက နဒီရှေ့ရောက်လာကာ...

‘စောစောက မမသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်... ကိုဇော်လား...’

ဟု ဘုမသိဘမသိ သတင်းပေး၏ ။

‘ဟင်...’

အာကာကို စိုက်ငေးကြည့်လျက် နဒီ ငြိမ်ကျသွား၏ ။

တစ်ခုခုကို အလုံးစုံခြုံငုံနားလည်လိုက်မိတာ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးပဲ ကြာသည်။

မျက်လွှာအသာချကာ လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်အမည်း လေးကို

တင်းတင်းဆုပ်ထားမိ သည်။

ကိုဇော်က နဒီနှင့် လမ်းမှာ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တာ ဖြစ်လိမ့်မည် ။

နဒီမရှိမှန်း သိမှ ဖုန်းဆက်ကာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...

အဲဒါကြောင့် နဲ့သာ မျက်နှာပြင်မရအောင် ပျက်နေရှာတာ နဲ့သာရယ်... မမ

သဘော ပေါက်နားလည်ပါပြီ...

ညီမလေးစေတနာနှင့် သိတတ်မှု က နဒီရင်ကို ဆို့သွားစေ၏ ။

နဒီကို နဲ့သာညှာခဲ့ပါသည်...

ဘာလို့ညှာတာလဲလို့ နဒီ မမေးချင်ပါ... နဲ့သာကလည်း ဖြေချင်မှာ မဟုတ်ပေ...

နှစ် ယောက် စလုံး တစ်ယောက် တစ်မျိုး ရင်နှင့်ရမည် လေ...

ဪ... ကိုဇော်... ကိုဇော်...

နဒီ ပိုပိုပြီး တရားရလာမိသည်။ ကြောက်လာမိသည်။ ကြေကွဲလာမိသည်။

တော် တော် လည်း ခြေလှမ်းသွက်ကြပါလား...

တော် တော်လည်း လောဘကြီးကြပါလား...

အင်းလေ... ဒါဟာ လူသားဆန်ခြင်းပါပဲ...

နဒီမျက်နှာလေးက ငိုမလိုလို... မဲ့မလိုလိုနှင့် ခံစားချက်တွေ ရောမြွန်းသွား၏ ...

မျက်လုံးတွေ မှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လည်လာသော်လည်း

တောက်ပရွှန်းလက်သော အရောင် ကလေးလည်း ထင်ဟပ်နေ၏။

ဖေဖေရယ်... မေမေရယ်... ညီမလေးရယ်... မောင်လေးရယ်... နဒီကို

သိပ်ချစ်တာ ပါပဲ...

သူတို့ချစ်တတ်ပုံက နဒီနှလုံးသားကို တစ်ခါတလေ

ဆတ်ဆတ်ခါတုန်ရီလာအောင် ကြက် သီးတဖြန်းဖြန်းထစေပါသည်။

ဒီလိုနွေးထွေးအချစ်ကြီးတတ်တဲ့ မိသားစုမှာ လူ ဖြစ်လာရတာ ဘုရားသခင်ကို

အမြဲပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်...

ပတ်ဝန်းကျင်က အလိုက်မသိတဲ့ ထိုးနှက်မှု တွေ မှာ နဒီမိသားစုဟာ နဒီအတွက်

အင်မတန် ခိုင်မာတော့တင်းတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပါ... အကာအကွယ်ပေးပါတယ်...

အင်အား ဖြစ်စေ တယ်...

ဒီလိုမှမဟုတ်ခဲ့ရင် နဒီခေါင်းလေး ငုပ်လျှိုးပြီး သိပ်ကို သိမ်ငယ်နံ့ချာရမယ့် ဘဝမျှ

ပါ...

